

הגמרא ממשיכה לדון בדיני הקדימה: **אִיבְעִי' לְהוּ, אִם יֵשׁ שְׁנֵי**
כֹּהֲנִים, הָאֶחָד מֵאֵם תָּמִים וְהַשֵּׁנִי בְּעַל מוֹם טְהוֹר, אִיזוּ מִהֵן נִכְנָס,
הָאֵם עֲדִיף שִׁכְנַס בְּעַל מוֹם טְהוֹר, או טמא שאינו בעל מום.
 ונחלקו בכך אמוראים: **רַב חִיָּא בְּרַ אֲשִׁי אָמַר בְּשֵׁם רַב, מֵאֵם תָּמִים**
נִכְנָס, דְּהָא אִישְׁתִּירִי בְּעֻבְדָּתָא צִיבּוֹר – שֶׁכֵּן הוֹתֵר לוֹ לַעֲבוֹד בְּקֶרֶב
צִיבּוֹר כִּשְׁהַצִּיבּוֹר טְמָאִים, שְׁטוּמָא הוֹתֵרָה בְּצִיבּוֹר, אֲבָל בְּעַל
מוֹם לֹא הוֹתֵר בְּעַבְדָּה לַעֲלוֹם.
רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, בְּעַל מוֹם נִכְנָס, דְּהָא אִישְׁתִּירִי בְּאִכְלִית קֳדָשִׁים –
שְׁהִיר הוֹתֵר בְּאִכְלִית קֳדָשִׁים לְכַתְּחִילָה, אֲבָל טְמָא אִסּוּר בְּאִכְלִית
קֳדָשִׁים.
 שנינו במשנה: **רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר וְכוּ' מְקוֹם שֶׁהִתִּירוּ לָךְ חֲכָמִים**
מִשְׁלַךְ נִתְּנוּ לָךְ.
 הגמרא מבארת את דברי רבי שמעון במשנתו. שואלת הגמרא:
רַבִּי שְׁמַעוֹן הֵיכָא קָא' – באיזו סוגיא עמד ועל מה נאמרו דבריו.
 משיבה הגמרא: **הֵתָם קָא' – דְּבִרְבוּ עוֹלָם עַל מַה שֶּׁשְּׁנִינוּ לַעֲלוֹ,**
דְּתָנּוּ בְּמִשְׁנָה (לעיל ב:), מִי שָׁבַא בְּדֶרֶךְ עֵרֵב שֶׁבַת וְהַחֲשִׁיף לוֹ הַיּוֹם
בְּעוֹדוֹ מִחוּץ לְתַחֲנוּם, אָפִילוּ עוֹמֵד בְּמִרְחָק אָמַר אַחַת בְּלִבָּד מִקְצָה
הַתַּחֲנוּם, לֹא יִכְנָס לַעֲרֵב בִּשְׁבַת, אֲלָא יָכוֹל לִילֵךְ רַק אֲלֵפִים אִמָּה
לְכָל צֶדַע מֵאוּתוֹר מְקוֹם שֶׁעוֹמֵד בּוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אָפִילוּ אִם עוֹמֵד
בַּעַת שֶׁנִּתְקַדֵּשׁ הַיּוֹם בְּמִרְחָק מִשְׁשׁ עֶשְׂרֵה אָמָּה מִסּוֹף הַתַּחֲנוּם יִכְנָס
לַעֲרֵב וְדִינוֹ כְּאִנְשֵׁי הָעִיר, לִפִּי שְׁאֵין מְשֻׁחוֹת מְסַעְעִין אֶת הַמְּדוּת –
אֵין מוֹדִי הַתַּחֲנוּם מִדִּיּוּקִים לְהַעֲמִיד אֶת סִימֵן סוֹף הַתַּחֲנוּם בְּקֶצֶה
גְּבוּלוֹ, אֲלָא כְּנוֹסִים מַעֵט לַחוּץ אֲלֵפִים מִפְּנֵי הַטּוֹעִים – מִפְּנֵי
שְׁחוּשִׁים שֶׁטַעוּ מַעֵט, וְלֹכֵן בִּשְׁעַת הַדָּחַק בְּאוֹפֵן שֶׁהַחֲשִׁיךְ מִחוּץ
לְתַחֲנוּם וְנִמְצָא בְּתוֹךְ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אִמָּה מִקְצָה הַתַּחֲנוּם, נִיתַן לְסַמּוֹךְ
עַל כֹּךָ שֶׁכְּנֵרָא לֹא טַעוּ בְּמִדְיָתָם, וְסוֹף הַתַּחֲנוּם הוּא חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה
אִמָּה מִחוּץ לְסִימֵן.
 ובא רבי שמעון במשנתו להוסיף טעם לדבריו, שעל מה שמוזכר
 במשנה לעיל (ס) **דְּקָאֵמַר תָּנָא קָמָא שְׁלֹא יִכְנָס לַעֲרֵב, וְאָמַר לִיָּה**
רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁכֵּן יִכְנָס, עַל כֹּךָ הוֹסִיף כֵּאֵן טַעַם וְאָמַר שְׁאִינוּ מִיִּקַּל
בְּאִסּוּר שֶׁבַת, אֲלָא מִן הַמּוֹתֵר לוֹ מַעֲיָק הַדִּין נִתְּנוּ לוֹ. וְמָה שֶּׁבִּיאָר
אֶת דְּבָרָיו בְּמִשְׁנָה זֹו דּוּקָא, מִשּׁוּם הַמִּשְׁךְ דְּבִרְבוּ לַעֲנִין נִימַת כִּינוֹר,
כִּפִּי שִׁיבּוּאָר לַהֲלֹךְ.
 שנינו במשנה: **שְׁלֹא הִתִּירוּ לָךְ אֲלָא מִשּׁוּם שְׁבוֹת.**
 הגמרא מבארת את המשך דברי רבי שמעון. שואלת הגמרא:
הֵיכָא קָא' – הֵיכֵן עוֹמֵד רַבִּי שְׁמַעוֹן וְעַל מַה נִּאֲמָרוּ דְּבָרָיו.
 משיבה הגמרא: **הֵתָם קָא' – דְּבִרְבוּ חוֹזְרִים עַל הַמִּשְׁנָה (לעיל ב:)**
בְּעִנְיַן נִימַת כִּינוֹר שֶׁבְּמִקְדָּשׁ שֶׁנִּפְסְקָה בִּשְׁבַת, דְּקָאֵמַר תָּנָא קָמָא
קוֹזְרָה שֶׁבַת לִצְרוֹךְ שִׁירַת הַלְוִיִּם שְׁהִיא מִצְוָה דְּאוֹרִייתָא, שֶׁאִף
שֶׁקִּשְׂרָה אִסּוּרָה בִּשְׁבַת מִן הַתּוֹרָה, מְכַל מְקוֹם לִצְרוֹךְ שִׁירַת
הַלְוִיִּם בְּמִקְדָּשׁ מוֹתֵר, וְאָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּבִרְיִיתָא (שם קג),
שְׁאִינוּ קוֹשְׂרָה אֲלָא עוֹזְבִּיהָ בְּעִנְיַתָּה הַמּוֹתֵרָת בִּשְׁבַת. וְזוֹ הִיא גַּם
כוּוֹנֵת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמִשְׁנָתוֹ, לְחַלּוֹק עַל דְּבָרֵי תָנָא קָמָא בְּמִשְׁנָה
לַעֲלוֹ וְלֵאסּוּר קִשְׁרִית נִימַת כִּינוֹר בְּמִקְדָּשׁ בִּשְׁבַת, וְעַל כֹּךָ אָמַר
'שְׁלֹא הִתִּירוּ לָךְ אֲלָא מִשּׁוּם שְׁבוֹת' כְּלוּמַר שְׁלֹא הִתִּירוּ חֲכָמִים
בְּמִקְדָּשׁ אֲלָא אִסּוּרִים שְׁאֵין בָּהֶם אֲלָא מִשּׁוּם שְׁבוֹת, אֲבָל לֹא דָּבָר
הֵיכֹל לְהַבִּיאוֹ לִידֵי חֵיּוֹב חֲטָאָה, וְלֹכֵן דּוּקָא עֲנִיבָה דְּלֹא אֲתִי לִידֵי
חֵיּוֹב חֲטָאָה – שְׁלֹא יָבֹא בּוֹ לִידֵי חֵיּוֹב חֲטָאָה, שְׁהִיר מוֹתֵר אֲפִילוּ
בְּמִדְיָנָה, שְׁרִי לִיָּה רַבִּי – הִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִים לַעֲשׂוֹתוֹ בִּשְׁבַת בְּמִקְדָּשׁ,
אֲבָל קִשְׂרָה דְּאֲתִי לִידֵי חֵיּוֹב חֲטָאָה – שֶׁאִם נִתְּרִנָּה בְּמִקְדָּשׁ עֲלוּל
הוּא לַעֲשׂוֹתָהּ גַּם בְּמִדְיָנָה וְלְהַתְּחִיב חֲטָאָה, לֹא שְׁרִי לִיָּה רַבִּי – לֹא
הִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִים אֲפִילוּ בְּמִקְדָּשׁ. וְכוּוֹנֵת רַבִּי שְׁמַעוֹן לִיתֵן טַעַם
לְדְּבָרָיו שֶׁבִּשְׁתֵּי הַסּוּגִיּוֹת, וְלוֹמַר שְׁאֵינוּ סוֹתֵרוֹת אֲלוֹ לֹאֲלוֹ, וְמָה
שֶׁהִיָּקַל בְּמִי שֶׁהַחֲשִׁיךְ לוֹ וְהַחֲמִיר בְּנִימַת כִּינוֹר, הִכַּל שִׁטָּה אַחַת,
לְהִתִּיר אֶת הַמּוֹתֵר מִעִיקְרוֹ וְלֵאסּוּר אֶת שְׁעֲלוֹ לְהַגִּיעַ בּוֹ לְאִסּוּר
מִן הַתּוֹרָה.

דוחה הגמרא: **אָמַר רַבִּי יוֹהָנָן, בִּאֲמַת לַדַּעַת כּוֹלָם הַמְכַנִּס שֶׁרָץ**
לְמִקְדָּשׁ חֵיּיב, אֲלָא נִחְלָקוּ בַּחוּמָר חֵיּוֹב הוֹצֵאתוֹ מִן הָעוֹזֵרָה לֵאחֹר
שֶׁכֵּבֶר נִמְצָא בָּהּ, הָאֵם הוֹתֵר אִסּוּר מוֹקְצָה לִצְרוֹךְ כֹּךְ אוֹ לֹא,
וְשִׁנְיָהֶם – רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן נֶסֶס וְרַבִּי עֲקִיבָא מִקְרָא אֶחָד דִּישׁוּ, וּמִמֵּנוּ
לְמַדּוּ כָּל אֶחָד כְּשִׁיטָתוֹ, נִאֲמַר בְּפִסּוֹק (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' כט טז), בְּעִנְיַן
טִיהוֹר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּימֵי חֻזְקָהּ מִשִּׁיקוּצֵי הָעַבְדּוּה זֹרָה, 'וַיָּבִיאוּ
הַכֹּהֲנִים לִפְנֵימָה בֵּית ה' כְּדִי לִשְׁחַר אוֹתוֹ, וַיּוֹצִיאוּ אֶת כָּל הַטְּמֵאָה
וְהָעַבְדּוּה זֹרָה וְתִקְרֹבוֹתֶיהָ) אֲשֶׁר מִצָּאוּ בְּהִיכַל ה' לְחֻצֵּי בֵּית ה',
וַיִּקְבְּלוּ הַלְוִיִּם אֶת הַטּוּמָאָה מִהַכֹּהֲנִים כְּדִי לְהוֹצִיא אוֹתָהּ לַנֶּחֱל
קִדְרוֹן הַחוּצָה מִהַעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם, כְּלוּמַר, מֵאֲחֹר הוֹצֵרְכּוּ לֵאנְשֵׁים
רַבִּים לְהוֹצִיא אֶת הַטּוּמָאָה שֶׁהִיָּתָה בְּהִיכַל, חִילָקוּ אֶת הַהוֹצָאָה
לְשִׁנִּים, הַכֹּהֲנִים הוֹצִיאוּ מִהַיִּכַל לַעֲזֵרָה, וְהַלְוִיִּים מִהָעוֹזֵרָה לְנֶחֱל
קִדְרוֹן, וּמִבּוּאָר שֶׁהִקְפִּידוּ שֶׁרַק מִהַיִּכַל לַעֲזֵרָה יוֹצִיאוּ כֹהֲנִים,
שֶׁלֹּא הוֹתֵר לְלוֹיִים לְהִיכַס לְהִיכַל, אֲבָל מִהָעוֹזֵרָה וְלַחוּץ הוֹצִיאוּ
רַק הַלְוִיִּים, וְלֹא סִיעֵו כֹהֲנִים בִּידָם, אִף שֶׁהִדְבֵּר גֵּרַם לְהַשְׁהוּת אֶת
הַטּוּמָאָה. וְנִחְלָקוּ בְּטַעַם הַדְּבָר, מִי – רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן נֶסֶס סָבַר,
מִדְּאִישְׁתֵּי בְּעוֹרָה בְּלִיָּם – מִמָּה שֶׁהִשְׁתַּנְּתָה הוֹצֵאת הַטּוּמָאָה בְּעוֹרָה
לְהִיָּתוּ בְּלוֹיִים דּוּקָא וְלֹא בְּכֹהֲנִים, מוֹכֵחַ שֶׁטְּמֵאָה הַנִּמְצָאת בְּעוֹרָה
לִיָּבֹא – אֵין כָּל כֹּךְ חֵיּוֹב לְהוֹצִיאָה עַד שִׁהָא מוֹתֵר לְטַמְא אֶת
הַכֹּהֲנִים לִצְרוֹךְ כֹּךְ, וְאֵם כֵּן גַּם אִסּוּר מוֹקְצָה לֹא נִדְּחָה לִצְרוֹךְ כֹּךְ,
וְיָמַר סָבַר – וְרַבִּי עֲקִיבָא סָבַר שְׁאֵין חִילּוֹק בֵּין הַיִּכַּל לַעֲזֵרָה,
שֶׁבִּשְׁנֵיהֶם יֵשׁ חֵיּוֹב לְהוֹצִיא אֶת הַטּוּמָאָה מִיָּד וּמוֹתֵר לְכַּחַד לְהַטְמִיא
לִצְרוֹךְ כֹּךְ, וְכֵן לַעֲבוֹד עַל אִסּוּר מוֹקְצָה לִצְרוֹךְ זֹה, אֲלָא הִטְעַם
שְׁאֵין הַכֹּהֲנִים מוֹצִיאִים מִהָעוֹזֵרָה, שְׁעַד הֵיכָא דְּלֹא אָפִשְׁר בְּלִיָּים
מִפְּנֵי בְּהִיָּם – עַד הַמְּקוֹם שֶׁמִּמֵּנוּ וּלְפָנִים אֵין הַלְוִיִּים רִשְׁאִים
לְגַשֵּׁת, הוֹכֵרְחוּ הַכֹּהֲנִים לְהוֹצִיאָהּ, הִשְׁתָּא דְּאָפִשְׁר בְּלִיָּים תּוֹ לֹא
מִפְּנֵי בְּהִיָּם – כֵּאֵן וּבְעוֹרָהוּ שִׁיכּוּלִים הַלְוִיִּים לְהוֹצִיאָה אֵין
מִיטְמָאִים בָּהּ כֹהֲנִים, אִף שֶׁעַל יָדִי זֹה שׁוּחָה הַשֶּׁרָץ בְּעוֹרָה מַעֵט.
 הגמרא דנה בענין הכניסה למקדש לבנייתו ולתיקונו, מי נכנס
 לכתחילה ומי בדיעבד: **תָּנּוּ רַבִּינָן בְּבִרְיִיתָא, הֵכַל נִכְנָס בְּהִיכַל, כְּדִי**
לְכַנּוֹת וּלְתַקֵּן, וְכִדִּי לְהוֹצִיא אֶת הַטְּמֵאָה, וּמִכָּל מְקוֹם לְכַתְּחִילָה
מִצְוָה כְּכֹהֲנִים, וְאֵם אֵין שָׁם כֹהֲנִים, נִכְנָסִין לָוִים, וְאֵם אֵין שָׁם לָוִים
נִכְנָסִין וְשִׁירְאִלִּים.
 מדייקת הגמרא: ממה שהביריתא לא הזכירה בפירוש שאף
 טמאים הותרו להיכנס, **יְאִידִי וְאִידִי – וְאֵלו וְאֵלו, כֹהֲנִים לְוִיִּים**
וְיִשְׂרָאֵלִים, מְהוֹרִין אֵין מְטָאִין לֹא – רַק טְהוֹרִים יִכְנְסוּ אֲבָל טְמָאִים
לֹא, וְרַק כְּשֶׁאֵין שָׁם טְהוֹרִים יִכְנְסוּ טְמָאִים. וְלִמְדֵנוּ שִׁיִּשְׂרָאֵלִים
טְהוֹרִים קוֹדְמִים לְכֹהֲנִים טְמָאִים.
 הגמרא מביאה ברייתא החולקת על סדר קדימה זה: **אָמַר רַב הוֹנָא,**
רַב בְּהֵנָּא שֶׁכֵּהֵן הוּא מְסִיעֵ בְּהֵנִי – מִסִּיעֵ אֶת הַכֹּהֲנִים לְהַקְדִּים,
דְּתָנִי רַב בְּהֵנָּא – שֶׁשְּׁנֵי רַב כְּהָנָא בְּרִייתָא, מְתוֹךְ שְׁנַאֲמַר בְּכֵהֵן בְּעַל
מוֹם (ויקרא כא כג) אֶחָד אֶל תִּפְּרֹקֶת לֹא יָבֹא וְאֶל הַמּוֹבָח לֹא יָגֵשׁ כִּי
מוֹם בּוֹ, שֶׁמַּעֲנָה שֶׁאִסּוּר לְהִיכַס מִבֵּין הָאוֹלָם וְלַמּוֹבָח וּלְפָנִים, יָכוֹל
לֹא יְהִי בְּהֵנִים בְּעַלִּי מוֹמִין נִכְנָסִין בֵּין הָאוֹלָם וְלַמּוֹבָח גַּם בְּבוֹאָם
לְעִשְׂוֹת רִיקוּעֵי פְּחִים – לְצַפּוֹת אֶת כּוֹתֵלִי קוֹדֵשׁ הַקְדָּשִׁים מִבְּפָנִים
בְּטַסִּים שֶׁל זֹהב, תִּלְמִיד לּוֹמַר אֶחָד לְמַעַט, וּבְמִיעוּט זֹה תִּלְקַח הַכְּתוּב
בֵּין כְּנִיסָה לִצְרוֹךְ, לְכְנִיסָה שֶׁלֹּא לִצְרוֹךְ, שֶׁכֵּל שֶׁכְּנִיסָתוֹ הִיא לִצְרוֹךְ
הַמִּקְדָּשׁ רִשְׁאִי לִיכְנֹס. אוֹלָם לְכַתְּחִילָה מִצְוָה בְּתַמִּימִים, וְאֵם אֵין
שָׁם תַּמִּימִים נִכְנָסִין בְּעַלִּי מוֹמִין. וְכֵן לְכַתְּחִילָה מִצְוָה בְּתַמִּימִים, וְאֵם
אֵין שָׁם מְהוֹרִין נִכְנָסִין מְטָאִין.
 מדייקת הגמרא: ממה שלא הזכירה הביריתא בפירוש שאף
 ישראלים הותרו להיכנס, **יְאִידִי וְאִידִי – אֵלו וְאֵלו, תַּמִּימִים וּבְעַלִּי**
מוֹמִין, טְהוֹרִים וְטְמָאִים, בְּהֵנִים אֵין וְשִׁירְאִלִּים לֹא – דּוּקָא כֹהֲנִים
יִכְנְסוּ אֲבָל יִשְׂרָאֵלִים לֹא יִכְנְסוּ, וְרַק כְּשֶׁאֵין שָׁם כֹהֲנִים יִכְנְסוּ
יִשְׂרָאֵלִים. וְלִמְדֵנוּ שֶׁכֹהֲנִים בְּעַלִּי מוֹמִין וְטְמָאִים קוֹדְמִים
לְיִשְׂרָאֵלִים תַּמִּימִים וְטְהוֹרִים.